

нѣкой отъ по-буднитѣ българи, съ които всички негли тия емигранти настойчиво търсѣха да завържатъ познанство, си позволяваше да проговори прѣдъ тѣхъ нѣщо неблагоприятно за турското управление или за народна политическа свобода, тѣ веднага възставаха, веднага се впускаха въ нескончаеми истории за руския деспотизъмъ съ руския кнутъ и съ руския Сибирь, като бързаха отъ друга страна да противопоставятъ на тоя деспотизъмъ безпримѣрната султанова бащинска любовъ къмъ всички безразлично негови поданици: турци, българи, гърци, арменци, словени, албанци, арави и пр. Колкото за българския народъ особено, тѣ си вмѣняваха въ своя длъжностъ да го обсипватъ съ хвалби, да гадаличкатъ неговото самолюбие, да го насърдчватъ и насжскватъ въ черковната му борба, да изтъкватъ неговитѣ добри качества, да го поставятъ по-горѣ отъ всички други народи

племенни казаки и замина за Русия, дѣто се и помина при щедра руска пенсия прѣди нѣколко години. Отъ тоя Чайковски (Садькъ Паша) е романътъ: „България, славянска повѣстъ“, прѣведенъ отъ руски на български отъ *Петъръ Папанчевъ*, Сливенъ, Печатница „Българско Знаме“, 1898 г.

Авторътъ при това на тия бѣлѣжки не забравя и до днесъ още единъ полски емигрантъ на име *Гларски*. Той бѣше единъ отъ най-честитѣ посѣтители въ дома на единъ виденъ отъ начало български дѣецъ по черковния въпросъ. Той и говорѣше и пишеше доста добрѣ на французски, но, прѣданъ поклонникъ на Бакхуса често до самозабравяне, той говорѣше и пишеше толкозъ по-живо и по-честрѣсто, колкото повече чашки ракия или винце бѣше успѣлъ да глѣтне още отъ рано на гладно сърдце. Русофобъ и туркофилъ до крайностъ, той имаше таквазъ вѣра въ своето политическо *върую*, че не търпѣше никакво възражение по тоя прѣдметъ, често дори отиваше до съвсѣмъ неприятни прѣния по него, при всичко че инакъ той бѣше приятенъ единъ господинъ. Съ него, или по-добрѣ, съ неговото перо си позволяваше да си служи по нѣкогашъ за нѣкои французски статии по черковния въпросъ поменатиятъ български дѣецъ отъ сжщото съ него политическо *върую*. Съчинителятъ обаче на тия инакъ посрѣдствени статии се ползуваше отъ прѣдставянния му така случай, не толкозъ да поддържа българскитѣ възгледи, колкото да хвърля прѣзъ главата на вселенския патриархъ уязвителни удари противъ омразната нему Русия, а на Султана да кади таманъ отъ прѣданостъ и уважение.